

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROBERT FRANCHEVILLE

A X!... A X!...

ΑΗ τή νύχτα του ξεκίνη την πέρασε άγρινας και ταγαμένος, ό φρέλλης, νεαρός και σπασιά ιδιοφρίας διηγηματογράφος Αρμάνδος Παπιγιόν. Έφορε ν' άποτελειώσει ένα πεζοτραγόνο του, άρπερωμένο στην θελατική κυρία Ροζαϊνόνη Πορτιαντώ και προσωριμένο να συγκλονισή την τόσο άσπαιτη καρδιά της και να τραβήξή άνάνο του την προσοχή της...

Κατα τα Σμηρομματα, το πεζοτραγόνο ήταν σακαρωμένο παιά. Διαβάζοντάς το και Ξαναδιαβάζοντάς το με λαχτάρα, ό μεγαλοφυής τος δραστήης, τόδρασε άριστοόγγμα, έκάμιλλο με τα προηγόμενά του διηγήματα. Γιατί αυτός ήταν πούγραφε, καθώς Ξέρετε, τόν «Λισσαομμέν Γάτος», διηγήμα, στο όποιο Ξεσκίπαζε με άμωπη μαστορία όλα τα ύποστασια, τα στρώματα και τα...παλιόματα της σπασίας κοινωνίας μας. Από τον διηγήμα ήταν το «Σκοιλωρόβοτο Άλιός», όπου περιγραφοτάαν και τόσο σου Ξέ, μόν άμιά, και «με τόση ντιστεν Ξ ό ν, μόν σέφω, ή άλληλόλληδες μεταποίσεις, τρώσεις και έκπώσεις μάζ πριζής φαινόμενιά άγνής κι' άθάας, καιά βέθος όμως σκοιλωρομωγαμής άπό τα προαχτωμένα πάλι...»

Έλαψε, λοιπόν, ότι το παθιτώ το πεζοτραγομόδια ήταν έταμο. Μετά τόν άίσιο τωετώ τος, ό λογοτέχνης μας προχώρησε παρεμφής και στο βαρτίστω τος, και το τίτλοόρησε «Αχ... Άχ...» Άχ...». Έμεινε τόρα ένα πρόβλημα πώς λόνι, λιγάκι μετρωμένω, το άζέρι : Πώς θα κατάφερον να δώση το ποίημα στη λεγάμενη ;...

Σκέψης μελαγχολικές σκοτεινάσαν το ζωμοσοτέον άλλωστε, από το Ξενύτι, πρόσποιο του ποιητώ. Πώς θα κατούθωνε να τρώονν κι' αυτός στις διαλεχτές συγκεντρώσεις, πούδνε ή έδιαλεχτή της καρδιάς τος, στο μέγαρό της ; Είχε, βέβαια, άρακτώ πρόσοντα ό νεαρός λόγος μας : 'Ο φλοάαν φώγος της φαρδιάς γραβάτας τος είχε κάτι το ποιητικό ή το σούβλερο ή τον μήτη κάτι το σουβλερά λογοτεχνικό και το ιδιότροπο κατέλλω τος είχε κι' αυτό έπίσης, κάτι το καλλιτεχνικό ιδιότροπο !...

Μά φτάνονν άνά τα πρόσοντα σ' έναν άδέκαρο άόμω λογοτέχνη, νύατη σε τέτοια μέγαρα ;...

Στέναξε. Έφοριξε μιά ματιά στο πεζοτραγόνο, και με φωνή έντενονμένη, άπάγγειλε την τελευταία στροφή :

«Άχ !... Οίχο στρωώω ό δόλος, κι' όχι άνεμοζάδες. Άν με άποσκουήσεις άσπλαχα άπ' την καρδιά σου, θα με δής δίχως πωη κάποια έμμερωμα καταταναομένη... Ναι, θα μ' άντικρούσης έσπλωμένω κάτω άπ' το παρθόρω σου, με το σταχό κορμί μου, σπαρταμένο... Σπαρταμένο άπ' τη φοική, άπ' την πρόστρα και φοική ματιά σου... Άχ !... Άχ !...»

Σεργιακά σάιτησε και μονορούισε με λαχτάρα :

«Βρίμα... Θα την φιλάω όταν θα βγαίνή από το σπίτι της... Θα της πασοάρω το ποιητώ μου ραβασιώα σερφά. Κι' άν δέν την αναγνίσω άνά το πεζοτραγόνο μου, άν δέν συγκλονιστή ήθονικά, διαδύζοντάς την τελευταία τον στροφή, Ξ... τότε θα πη πάς ή καρδιά της ένε άνά πέτρα... Θα την περιφρονήσω τότε, γιατί ένε άξίες περιφρονήσε ή άφιάς ή πετροζαχίδες γυναίκες !...

Υστερα από τόν βασιρσίωμαν αυτόν μονόλογο τος, ό νεαρός Αρμάνδος πετάχτηκε όρθός. Ντόθηκε το καλύτερο...μοναδικό και μονόαχο ζωστοίω άνά όσα είχε και δέν είχε ό φτωχός, έδσε τη γραβάτα τος σε φίλγω άμωματο, κι' ενχαριστήμένος άπό τόν έαυτο του — όπως τος τόν παρουσίασε ό καθητέτης — ζούφισε το πεζοτραγόνο του και βγήκε στο δρόμο βιαστικό.

Άκοιμοσιένος τόρα σ' ένα γανάρι, έκεί άντίρω στην πόλη τος μέγαρον της Ροζαϊνόνης, κροφολαποόσε την Ξεσό, της και ρέμωαζε, μονολογόντας :

«Θά βγή !... Έξάπτανος θα βγή... Θα την πλησιάσω... Θα την ζωετίσω με ρομαντικό ζήνημα τος χερσά μου... Θα της μονορούισω : «Μέ θυμάστε ;... Έλας έκείνος πού άπήγγειλα το ποίημα «Σεταπαρόν της Άγιάσης», στη φιλανθρωπική έορτή τος συλλόγω τών Διανοομμένων. Με ζωροφωτίσατε τότε, κι' αυτό ήταν γιά μένα ό μεγαλύτερος, ό ήθονικότερος θράϊμος της ζωής μου !...»

Σταμάτησε κι' έφοριξε μιά συγναρινή ματιά στην πόη, πού άνοιγόλεισε τη στιγμή έκείνη. Μά είδε με άπογοήτεια και με άπότομο σταμάτημα τος Ξαμωκού καρδιοκαπώ τος, ότι έθγαυε όχι Έκείνη, μή ό μάγειρος γιά φώνα. Έξοκολούθησε λοιπόν τη φωνατή άνοισοτή τος :

«Μά άν δέν βγή μονόη, πώς θα της τά πω αυτό ;... Και πώς θα της δώσω το προσωριμένο να την ανατράξή πεζοτραγόνο μου ;...

Μελαγχόλησε. Μά παρηγορήθηκε πάλι, μονορούισοντας :

«Μά !... Ποιός θα την συνοδείη ;... 'Ο σύζυγός της άσφαώς... Ένα μάζ μωκωιάς άνθρακιά δηλαδή, μόλις και με το ζώο όρατό διά τηλεσκοπ... Πού πιάνε πιάτα μόρος στη λεβεντιά μου και στην άξια μου, αυτό το κωτορεβασιώ, το πάπλωτο μονόη και τίποτε παρπάνω ;... Έκείνη, ή λατοφή μου, άσφαώς θα με γωοφή μόλις με άντικρούσω... Θα της γνέρω με σημασία και θα κάνω πώς περγάω πλιά της... Κι' ένώ ό άνδρας της θα κοιμάται όρθιος, περπατόντας άνν χάζας ήσυνόατης στο πλευρό της, έκείνη θα μού ζωογέλειση ένθαρωντικά και θα με διεκωλήνη να της πασοάρω το τρωερό ραβασιώ μου, άρού...»

Σταμάτησε λαχταρισμένος. 'Η ποιητέλης πύη άνογς δαύλατα τη στιγμή έκείνη κι' ή Ροζαϊνόνη τος, ή νηρης τών άνόηρον τος, ή Ροζαϊνόνη Πορτιαντώ, ή θελατική του, φάνηκε να βγαίνή, έπιτέλους !...

Άλλοίμονο, όμως !... Δέν έθγαυε μονόη της... Ούτε και πέρη... Καθισμένη σάν άγέρωση βασιλοπούλα, μέσα στο άστραφτερό «'Ισπανο-Σουίς» άυτόκινητό της, έζωντας πλιά της καθισμένη τόν ζωστοίω, με άζωντικό σιζύγω της, και πλιά σάν ζωοστοίωστο σωερό της άλλω ένα ζωοστοίωστο λαέ, πέρασε μόρος άπό τόν θαυταμένω φτωχοπόροό μου, πνιγόντάς τον σε βρώμια σύννεφα σκόνης και βενζοφρώας !... Κατάγλιωσε ό Άρμάνδος Παπιγιόν άπό την παραβουιάση έκείνη όπασία, μόλις πρόλαβε να ζωοτίση με βαθεία ιστόκλια, κι' ύστερα άρχισε να βήζει άσπλαγώντας και να μωζολιάη θελερά :

«Ούτε μιά... γκούη !... γκούη !... Ούτε μιά ματιά της δέν άξιώθηκα... γκούη !... δέν άξιώθηκα να πάρω... Γκούη !... Φτωή, καταρμένη σκόνη !... Ούτε με πρόσζε καθόλω πούς ήμων !... Άθλιες, άκαρες Έδές... Κι' όμως, έκείνη τη βραδιά πού άπάγγειλα το ποίημά μου, με πρόσζε τότε... Με ζωοφωτίσατε ζωλάς... Κάφρασε τότε με σημασία έπάνω μου το ζωητετικό, το πλάνο και προδοτικό της βλέμμα... Μού ζωογέλισε τότε, έπίσης με σημασία... Μά... Μά έννοια της... Θα την κάνω, θα την αναγράσω έγώ να με προσέξη... Μά τρώσο ρομαντικό... Ιπποτικό !...

Άκοιμοσιένωθηκε σικνιτός, με όγι πιά θλιμμένος. Ένα κανοόρω σοφό τος σχέδιο βουβόσε τόρα στο μωσάδιο χροάνο του — βροσόντας κειμήσα άρακτώ εντομορία — κι' όσο το σκεπτόταν, τόσο τόδρασε τρωήρω και ζωρόταν προκατωβαλιά γιά τη σύγορη έπιτία τος :

«Ναι !... μονορούιζε λαχταρισμένος. Θα προκάλεσω άλλωστε την προσοχή της... Θα δανεισθώ άμπάλωτα και καθαρά έσορωμα... Θα πάω κάτω από το παρθόρω της κατά τα Σμηρομματα... Και μόλις σερφωή άπ' τόν ένω τος, θα Ξεγονίσω : «Έμένα μονόη άγάρησα σόν κοσμο... Για σένα πεθαίνω τόρα !...» Κι' άμωσο, ζωατόντας αρχικά σόν χέρι μου το άφρωμένο σ' αυτήν πεζοτραγόνο μου, θα πηθώ — Έλαρά κι' έπιτέλωσα όμως ! — στή στιγμή μου ένα μαζάρι, και θα κωστώ άμωφώρες στο πεζοδρομίο... Θα πηθίη τότε ζωρή κρωγή άγωνίας και λατριάς ή Ροζαϊνόνη μου... Θα τρέξη κοντά μου με λαχτάρα... Και ύστερα, Ξαλλά στο νοσοκομίο... Έκείνη πάντα πλιά στο έπιθανάτο προσέμωλό μου... Άγρινιες, άγωνίες, δάφρα... Άνάρωσις γλυκατή με έκείνη άντίρω μου... Παράδεισο... Έδέμ... Έρωσ !...

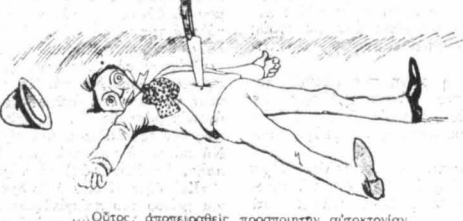
Υστερα από δύο ήμερες, το άστραμικό δελτίο τών έμμερωδών άνέγραψε την παρακάτω είδηση :

«Προσαχθείς χθές εις το Αύτόφωρον Πταιμοατοδικείο, ό λογογράφος Άρμάνδος Παπιγιόν, μετά πρόχειρον έπίδειση του έπιπολαίου τραυματός του εις τη φαρμακείο, καταδικάσθη εις 15θήμερον κράτησι και 100 δραχμών πρόστιμον, επί «διαταράξει της κοινής ήσυχίας». Ούτος, άποπειραθείς προσποητή αυτοκτονίαν υπό τα παράφωρα γνωστής κοσμηκής και εύπολήητου δεσποίνης της πόλεως μας, προέκλασε άδικον άνάμειν τού όνόματός της εις άνυπαρκτον αισθηματικήν περιπέτειάν του, καθώς και συγκίνησιν και συροήν πλήθους εις τόν τόπον της δθην αυτοκτονίας του. Έτιμωρήθη έν τούτοις έπεικώς παρά τού δικαστηρίου διά την άδικαιολόγητον συγκίνησιν. ήτις προέκλήθη εις τα πλήθη, καθόσον ό σύζυγος της κυρίας αυτής παρητήθη γενυιοφρόνως πάσης καταδίδεως τού δράστου, διά τόν εκ του ήλιώτου διαδημάτός του διασπρόμω τού οικογενειακού τού όνόματός !...

Άμωρε Άρμάνδος !... Δέν άνοιγει ή γή να σε καταπύ, ύστερα από τέτοιο ρεζέλι ; Άλλά κι' ή γή σε σχανέντα !...

...Θα της πασοάρω το τρωερό μου ραβασιώ...

...Ούτος, άποπειραθείς προσποητην αυτοκτονίαν...